Τιμὴ φύλλου δραχμαὶ 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 150. Ἑξάμηνη δραχμαὶ 80. Τρίμηνη δραχμαὶ 45.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαί, τσὲκ κτλ.) ἀνωνύμως: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Εὐριπίδου, 42 — Ἀθῆναι».

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱαυδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Καρβάσειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 48ος | Ἀθῆναι, 13 Σεπτεμβρίου 1941 | Ἔτος 63ον.—Ἀριθ. 41

ΔΑΥΊΔ ΚΡΩΦΟΡΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΗΝ BUCHAN

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

Τὰ βρεγμένα ροῦχα μου μὲ βάραιναν τόσο, ὥστε μὲ τὴν ἐξάντληση ποὺ εἶχα ἦταν ἀδύνατο νὰ συνεχίσω στὴν κατάσταση αὐτὴ τὸ δρόμο μου. Μ' ὅλο ποὺ κάθε δευτερόλεπτο μοῦ ἦταν πολύτιμο ἐκάθησα σ' ἕνα μέρος ἀπόμερο καὶ στεγνὸ κι' ἐκεῖ ἐγδύθηκα. Ἔχυσα τὸ νερὸ ποὺ γέμιζε τὰ παπούτσια μου, ἔστιψα τὸ πουκάμισό μου, καὶ τὸ παντελόνι μου. Στὸ λαιμό μου τὰ ρουμπίνια τοῦ πάτερ Ἰωάννη ἄστραφταν μ' ὅλη τους τὴ λάμψη. Ἀθελά μου ἀναπόλησα τὴ σκηνὴ τῆς σπηλιᾶς ὅπου ὁ γέρος ἱερέας πέρασε τὸ περιδέραιο στὸ λαιμὸ τοῦ Λαπούτα.

Ἡ λιγόλεπτη αὐτὴ ἀνάπαυση μὲ ξεκούρασε καὶ μπόρεσα νὰ ἐξακολουθήσω τὴν πορεία μου πιὸ ἄνετα. Ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ τίποτε δὲν ἔδειχνε πῶς ὁ Λαπούτα εἶχε βάλει νὰ μὲ κυνηγήσουν. Δὲν μοῦ ἔμενε πιὰ παρὰ νὰ περάσω τὴ Λετσιτέλα καί, ἀπ' ὅ,τι θυμόμουν, τὸ ποτάμι αὐτὸ δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ὁρμητικὸς χείμαρρος ὅπου θὰ ἔβρισκα ἀρκετὰ περάσματα.

Ἔτρεξα ὥσπου τὸ πουκάμισό μου στέγνωσε ἐπάνω στὴν πλάτη μου. Ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα ὁ τόπος ἄλλαζε μορφή. Τὴ μονότονη πεδιάδα διαδέχονταν χαμηλοὶ λόφοι, σκεπασμένοι μὲ ἀγριομπανανιές. Ὅσο γιὰ τὴ Λετσιτέλα, ἦταν ὅπως τὴν φανταζόμουν. Πολὺ πρὶν νὰ φθάσω κοντὰ στὸ ποτάμι, ἄκουσα τὸ μούγκρισμά του. Τὸ πέρασα σχεδὸν στὰ στεγνά, πηδώντας ἀπὸ πέτρα σὲ πέτρα, πάνω ἀπὸ ἕνα μικρὸ καταρράκτη, ἀφοῦ πρῶτα σταμάτησα λίγα λεπτὰ γιὰ νὰ πιῶ νερὸ καὶ νὰ βρέξω τὸ κεφάλι μου.

Ἡ κούρασή μου γινόταν ὅλο καὶ πιὸ αἰσθητὴ καὶ τὰ πρισμένα πόδια μου μὲ πονοῦσαν. Περπατοῦσα μὲ κόπο, ὅταν ἄκουσα ἀπὸ πίσω μου ἕνα παράξενο θόρυβο, σὰν κάτι νὰ ἔτρεχε γιὰ νὰ μὲ φθάσῃ. Ἐτρόμαξα. Ἦταν δυνατὸν νὰ μ' εἶχαν κιόλας ἀνακαλύψει οἱ ἄνθρωποι τοῦ Λαπούτα; Μὰ ὄχι. Ἔμοιαζε μᾶλλον ὡσὰν ἕνα μεγαλόσωμο ζῶο νὰ προσπαθοῦσε ν' ἀνοίξῃ δρόμο μέσα ἀπὸ τὰ χαμόδεντρα καὶ πότε πότε μοῦ φαινόταν πῶς ἄκουγα τὸν πνιγμένο κρότο ποὺ ἔκαναν τὰ βήματά του ἐπάνω στὰ χόρτα. Δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ κανένα πεινασμένο ἀγρίμι καὶ γιὰ δυστυχία μου τὸ πιστόλι τοῦ Ἑνρικὲζ βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ Μικροῦ Λετάμπα. Μόνο ἕνας τρόπος ὑπῆρχε γιὰ νὰ σωθῶ. Ἔτρεξα στὸ πλησιέστερο δέντρο καὶ εἶχα σκαρφαλώσει ὡς τὰ πρῶτα του κλωνάρια, ὅταν εἶδα ἕνα κοκκινωπὸ τετράποδο νὰ χυμάῃ κατεπάνω μου. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ εὐλόγησα τὴ Θεία Πρόνοια ποὺ μὲ εἶχε στερήσει ἀπὸ τὸ πιστόλι μου. Τὴν ἄλλη στιγμὴ βρισκόμουν κιόλας κάτω καὶ ὁ πιστός μου Κόλιν χοροπηδοῦσε γύρω μου καὶ γαύγιζε ἀπὸ χαρά. Χάϊδεψα τὸν ἀγαπημένο μου σκύλο καὶ χώνοντας τὸ κεφάλι

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

[Ἴδε ἀποτελέσματα στὸ φυλλάδιο 40]

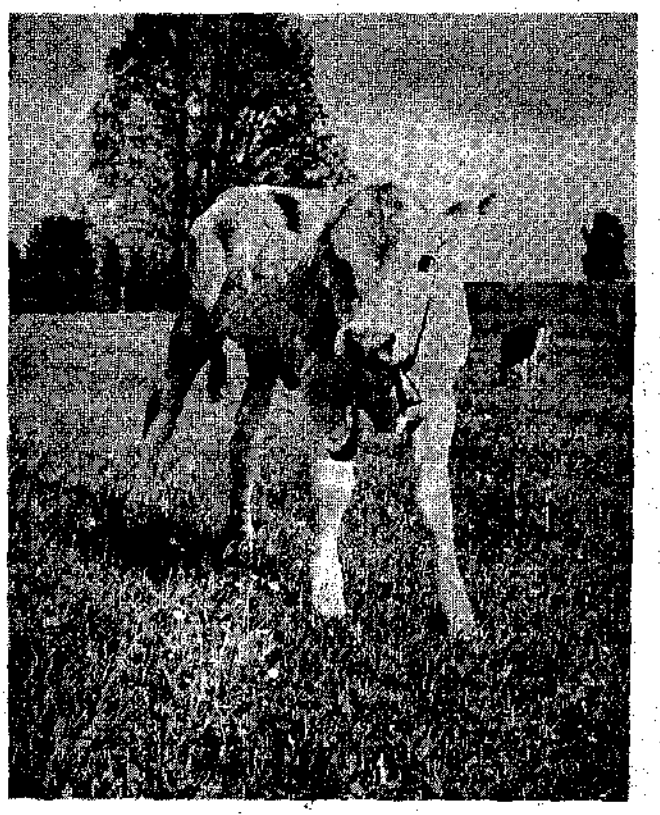

Μοσχαράκι ἀπὸ τὴ Βαριὰ τῆς Λέσβου.
Ριντιντὶν
Μικρὴ Τάξις — Α' Βραβεῖον

μου στὴν παχειά του γούνα ἔκλαψα μὲ λυγμοὺς σὰν μωρὸ παιδί. Πῶς μ' εἶχε ἀνακαλύψει; Αὐτὸ εἶναι ἕνα μυστήριο, ποὺ μόνο ὁ Δημιουργὸς τῶν καλῶν πιστῶν σκυλιῶν τὸ γνωρίζει.

Μὲ τὸν Κόλιν στὸ πλευρό μου ἤμουν ἄλλος ἄνθρωπος. Δὲν ἔνοιωθα πιὰ τὴ φοβερὴ ἐκείνη μοναξιά. Τὸ ἀφοσιωμένο μου ζῶο ἦταν γιὰ μένα ἕνας ἀπεσταλμένος τοῦ λαοῦ μου καὶ εἶχε γιὰ ἔργο του νὰ μὲ ὁδηγήσῃ πίσω στοὺς φίλους μου σῶο καὶ ἀβλαβῆ. Ἐγνώριζε πολὺ καλὰ πόσο σπουδαία ἦταν ἡ ἀποστολή του καὶ τραβοῦσε ὁλόϊσια μπροστά του, δίχως νὰ κοιτάζῃ οὔτε δεξιὰ οὔτε ἀριστερά.

Καθὼς ἐφθάσαμε σ' ἕνα μικρὸ ὕψωμα ἔνοιωσα ἕνα ἐλαφρότατο ψυχρὸ ἀεράκι νὰ μοῦ χαϊδεύῃ τὸ λαιμό. Εἶχα περάσει πολλὲς νύχτες στὸ ὕπαιθρο καὶ ἤξερα πῶς τὸ ἀεράκι αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο μήνυμα τῆς αὐγῆς. Γύρισα τὸ κεφάλι κατὰ πίσω καὶ εἶδα πέρα μακρυὰ στὸν ὁρίζοντα ν' ἀσπρίζῃ ἕνα ἀμυδρὸ φῶς. Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ οἱ σκοτεινοὶ πέπλοι τῆς νύχτας μεταμορφώθηκαν σὲ ἐλαφριὰ ὁμίχλη. Ὕστερα ἄρχισαν νὰ ξεχωρίζουν λίγο-λίγο τ' ἀντικείμενα καὶ ἀντίκρυ μου φανερώθηκαν οἱ κορυφὲς τοῦ Μπέργκ, σκεπασμένες ἀκόμη μὲ ὁμίχλη.

Ἡ χαρὰ ποὺ ἔνοιωσαν οἱ Μύριοι, ὅταν ἀντίκρυσαν ἐπὶ τέλους τὴ θάλασσα, δὲν θὰ ἦταν μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ δική μου, στὴ θέα τοῦ σκοτεινοῦ ὄγκου τοῦ Μπέργκ.

Ξέχασα πάλι μονομιᾶς τὴν κούρασή μου. Σφύριξα τοῦ Κόλιν καὶ κατεβήκαμε τρέχοντας τὸν ἐλαφρὸ κατήφορο ποὺ ἔφθανε σὲ μιὰ ρεμματιὰ τοὺς πρόποδες τῶν λόφων. Στὸ βάθος τῆς ρεμματιᾶς ἔτρεχε ἕνα ρυάκι, ὁ Μασουντὶ καὶ εἶχα σκοπὸ ἀνεβαίνοντας πρὸς τὶς πηγές του νὰ συνεχίσω τὴν πορεία μου ὡς ἐκεῖ ποῦ ἔκλεινε ἡ ρεμματιά. Κατὰ τὰ μεσημβρινὰ ἁπλωνόταν ἕνα πυκνὸ δάσος κι' ἀπὸ πίσω του ξεχώριζα τὴν δροσειρὰ ποὺ διασχίζει ὁ μεγάλος δρόμος τοῦ Βέσσελμπουρκ. Ἀναπνέοντας τὸν ζωογόνο ἀέρα τῆς αὐγῆς ἔνοιωθα πῶς ξαναγεννιόμουν. Δὲν ἤμουν ἀκόμη ἐλεύθερος, μὰ εἶχα φθάσει στὸ κατῶφλι τῆς ἐλευθερίας. Ἂν κατώρθωνα νὰ φθάσω στοὺς δικούς μου μὲ τὸ περιδέραιο τοῦ πάτερ Ἰωάννη στὴν τσέπη, θὰ εἶχα κάνει ἕνα σπουδαῖο κατόρθωμα.

Μά, πόσο βιάστηκα νὰ χαρῶ! Ὁ Κόλιν ἄρχισε ξαφνικὰ νὰ γίνεται ἀνήσυχος καὶ νὰ μυρίζεται τὸν ἀέρα. Εἶχα προχωρήσει μισὸ χιλιόμετρο μέσα στὴ ρεμματιὰ καὶ ἄνοιγα τὸ δρόμο μου ἀνάμεσα στὰ ψηλὰ χόρτα, ὅταν ἡ στάση τοῦ Κόλιν μ' ἔκανε νὰ σταθῶ γιὰ ν' ἀκούσω. Στὴν ἤρεμη αὐτὴν ἀτμόσφαιρα καὶ ὁ ἐλάχιστος ἦχος ξεχώριζε· μοῦ φάνηκε σὰν ν' ἄκουγα ὕποπτα συρσίματα ἀνάμεσα στοὺς θάμνους. Οἱ θόρυβοι ἔρχονταν κι' ἀπὸ τὸ βοριᾶ κι' ἀπὸ τὸ νότο, καὶ ἀπὸ τὸ δάσος καὶ ἀπὸ τὴ ρεμματιά.

Ἔσκυψα καὶ περπατώντας στὰ τέσσερα ἔφθασα στὴν κορυφὴ ἀπὸ ἕνα ὕψωμα σκεπασμένο μὲ θάμνους. Ὁ Κόλιν πρῶτος ξεχώρισε τοὺς ἐχθρούς μου. Μὲ τὰ μάτια καρφωμένα σ' ἕνα ἄνοιγμα τῶν δέντρων ἔβγαλε ἕνα ὑπόκωφο γρύλλισμα. Ὅταν κοίταξα κι' ἐγὼ πρὸς τὴν ἴδια διεύθυνση εἶδα δυὸ μαύρους νὰ μπαίνουν στὴ ρεμματιὰ καὶ νὰ ἔρχονται πρὸς τὸν ἀνήφορο. Τὴν ἴδια στιγμὴ εἶδα νὰ ξεπροβαίνουν δυὸ ἄλλοι ἀπ' τὴν ἀκροδασιὰ καὶ νὰ ἔρχονται πρὸς τὴν κοιλάδα. Ἀντὶ νὰ μὲ κυνηγήσουν, τὰ λαγωνικὰ τοῦ Λαποῦτα περιωρίστηκαν νὰ μὲ περιμένουν γιὰ νὰ μοῦ κόψουν τὸ δρόμο. Τί ἀνόητος ποὺ ἤμουν! Εἶχα κάνει τὸν λογαριασμό μου δίχως τὰ θαύματα τοῦ μυστικοῦ τηλέγραφου τῶν Κάφρων. Γιὰ τὸν Λαποῦτα ἦταν παιχνιδάκι νὰ στείλῃ σὲ σαράντα μίλλια ἀπόσταση τὴ διαταγὴ νὰ συλλάβουν κάθε λευκὸ ποὺ δοκίμαζε νὰ περάσῃ τὸ Μπέργκ.

Καὶ τότε κατάλαβα πόσο κουρασμένος ἤμουν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ἕνα πρωϊνὸ στὰ βουνά.

Βρισκόμουν μισὸ μίλι σχεδὸν μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου καὶ θὰ ἔφθανα πρῶτος στὴν κλεισούρα τῆς ρεμματιᾶς. Μὰ ὕστερα τί θ' ἀπογινόταν; Ὁ δρόμος ἦταν πολὺ ἀνηφορικὸς καὶ γιὰ ἕναν ἄνθρωπο τόσο κουρασμένο θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν ἀνεβῇ. Ἡ χαρά μου δὲν εἶχει κρατήσει παρὰ ἕνα λεπτὸ καὶ τώρα δὲν μοῦ ἔμενε πιὰ καμμιὰ ἐλπίδα. Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ παλέψω περισσότερο γιὰ τὴν ἐλευθερία μου; Βρισκόμουν ἄοπλος μπροστὰ σὲ πολυάριθμους καὶ ξεκούραστους ἐχθρούς· ἡ σύλληψή μου δὲν ἦταν πιὰ παρὰ ζήτημα μερικῶν λεπτῶν.

Ὥστόσο ἀνάγκασα τὰ κουρασμένα πόδια μου νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν πορεία τους, ἀλλὰ μ' ἔσπρωχνε σ' αὐτὸ τὸ πεῖσμα τῆς ἀπογοήτευσης περισσότερο παρὰ ἡ ἐλπίδα πῶς θὰ κατάφερνα νὰ ξεφύγω. Σπρωγμένος ἀπὸ τὸ φόβο κι' ἀπὸ τὸ θυμὸ προχωροῦσα ἀρκετὰ γρήγορα παρὰ τὴν κούρασή μου. Μὰ δὲν ἄργησα νὰ νοιώσω τὶς συνέπειες τῆς ἀπερίγραπτης ὑπερκόπωσης ποὺ εἶχα ὑποβάλει τὸ κορμί μου. Μποροῦσα ἴσως νὰ σύρω τὰ βήματά μου γιὰ λίγο διάστημα ἀκόμη, μὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ περπατήσω γρηγορώτερα, ἔστω κι' ἂν αὐτὸ μοῦ ἐστοίχιζε τὴ ζωή. Ὅταν λοιπὸν ἔνοιωσα πὼς δὲν μποροῦσα πιὰ ν' ἀποφύγω τὴ σύλληψή μου, μιὰ τρελλὴ ἐπιθυμία μὲ κυρίευσε: νὰ κρύψω τὰ ρουμπίνια. Ὅλος ὁ πατριωτισμός μου ἐξύπνησε ξαφνικὰ μέσα μου. Ὁ Λαποῦτα δὲν ἔπρεπε μὲ κανένα τρόπο νὰ ξαναβρῇ τὸ ἱερὸ Φίδι. Ἂν κατάφερνε νὰ διώξῃ τοὺς λευκοὺς ἀπὸ τὸν τόπο του, δὲν θὰ τοῦ ἄφηνα ὡστόσο τὴν εὐχαρίστηση νὰ κρεμάσῃ τὰ ρουμπίνια τοῦ πάτερ Ἰωάννη στὸν μακρὺ λαιμό του.

Δεξιά μου ἀνοιγόταν μιὰ μικρὴ στενὴ χαράδρα. Ἐδῶ κάπου θὰ ἔβρισκα ἕνα μέρος γιὰ νὰ κρύψω τὸ περιδέραιό μου. Ἔπρεπε νὰ ἔχω πάρει αὐτὴ τὴν ἀπεγνωσμένη ἀπόφαση γιὰ νὰ μπορέσω νὰ χωθῶ ἀνάμεσα στοὺς πυκνοὺς ἀγκαθεροὺς θάμνους ποὺ ἔφραζαν τὴν εἴσοδο τῆς χαράδρας. Χρειάστηκα λίγην ὥρα γιὰ νὰ βρῶ αὐτὸ ποὺ ζητοῦσα. Στὸ βάθος τῆς χαράδρας κυλοῦσε ἕνα μικρὸ ρυάκι ἀνάμεσα στοὺς γυμνοὺς κόκκινους βράχους. Ψηλότερα λιγάκι τὸ νερὸ ἔπαφτε ἀπὸ ἕνα μικρὸ ὕψος καὶ σχημάτιζε σὰν ἕνα μικρὸ καταρράκτη. Ἀνέβηκα πάνω ἀπὸ τὸν καταρράκτη αὐτὸν καὶ βρῆκα μιὰ λακκούβα γεμάτη νερὸ ποὺ τὴ σκίαζε σχεδὸν ὁλόκληρη μιὰ πελώρια φτέρη. Στὸ βάθος τῆς λακκούβας γυάλιζε ψιλὴ κοκκινωπὴ ἄμμος. Ἔσκαψα ἐλαφρὰ τὴν ἄμμο καὶ ὕστερα ἔρριξα μέσ' στὴ λακκούβα τὸ περιδέραιο. Κατόπιν κατέβηκα τρέχοντας καὶ κοίταξα γύρω μου γιὰ νὰ ἰδῶ μήπως κανένας μαῦρος εἶχε φανερωθῆ στὴν εἴσοδο τῆς χαράδρα. Μὴ βλέποντας κανένα σωριάστηκα στὰ χαλίκια καὶ περίμενα. Ἕνα σχέδιο ἄρχισε νὰ γεννιέται σιγὰ σιγὰ μέσ' στὸ μυαλό μου.

Ὅταν ξεκουράστηκα λιγάκι ἄρχισα νὰ σκέπτουμαι μὲ περισσότερη διαύγεια. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν εἶχαν γι' ἀποστολὴ νὰ μὲ σκοτώσουν, ἀλλὰ νὰ μὲ συλλάβουν. Ἦταν πολὺ πιθανὸ νὰ μὴ γνώριζαν πῶς εἶχαν ἐξαφανισθῆ τὰ ρουμπίνια, γιατὶ ὁ Λαποῦτα δὲν θὰ τολμοῦσε ποτὲ νὰ ὁμολογήσῃ φανερὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ ἱεροῦ Φιδιοῦ. Δὲν θὰ ἔβαζαν λοιπὸν καμμιὰ ὑποψία γιὰ τὸ τί ἔκανα ἐγὼ ἐκεῖ πέρα καὶ θὰ περιορίζονταν νὰ μὲ ὁδηγήσουν στὸν

Λαποῦτα, στὸ κράαλ τοῦ Ἰνάντα. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ σχηματίζεται μέσα στὸ μυαλό μου ἕνα σχέδιο ποὺ θὰ μοῦ ἔσωζε τὴ ζωὴ καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ θὰ ἔσωζε καὶ τὸν τόπο ἀπὸ τὶς φρικαλεότητες μιᾶς ἐπανάστασης. Ὅσο πιὸ πολὺ τὸ σκεπτόμουν, τόσο περισσότερο τὸ σχέδιο αὐτὸ μὲ ἐνθουσίαζε. Ἀπαιτοῦσε βέβαια μεγάλη τόλμη καὶ ἦταν πολὺ πιθανὸ ν' ἀποτύχῃ, μὰ τώρα καὶ τόσες μέρες εἶχα καταφέρει τόσα ἀνέλπιστα πράγματα, ὥστε ἡ ἐμπιστοσύνη μου στὴν τύχη μου ἦταν μεγάλη.

Θὰ εἶχε περάσει περισσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα ποὺ ξεκουραζόμουν ξαπλωμένος στὴ χαράδρα, ὅταν ἕνα πλῆθος μαῦροι ξεπρόβαλαν στὴν ἔξοδο τῆς χαράδρας. Ἄλλοι, ποὺ εἶχαν κατέβει ἀπὸ τὰ ψηλώματα φανερώθηκαν στὶς πλαγιές της. Παίρνοντας τὸ πιὸ ἀδιάφορο ὕφος, σηκώθηκα καὶ τοὺς περίμενα.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΤΖΙΤΖΙΚΑ

Ἰδέτε τον πῶς εἶναι γαντζωμένος στὴ ρίζα τῆς ἀμυγδαλιᾶς, γεμᾶτος ἀκόμη χῶμα!...

Ἡ πρώτη τοῦ ἥλιου ἀκτίνα τοῦ ἔσκισε τὴ ράχη, κι' εὐθὺς βγῆκε ἀπὸ μέσα τὸ νέο τζιτζίκι, ἀφίνοντας σκαρφαλωμένο ὅπως ἦταν τὸ ἄσπρο, γυαλιστερὸ καὶ χωματισμένο πουκάμισό του—πουκάμισο ἐργάτη τῆς γῆς—ποὺ μοιάζει καὶ μὲ κιβούρι, ἀλλὰ καὶ μὲ καλούπι ποὺ ἔδωσε τὸ σχῆμα του στὸ πτερωτὸ αὐτὸ τῆς φύσης ἔργο.

Νωπὸς ἀκόμη ὅπως εἶναι ὁ νέος τζίτζικας, μαλακὸς κι' ἀχρωμάτιστος, ἀνεβαίνει σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ ὑποψία τὸν κορμὸ τῆς ἀμυγδαλιᾶς, ποὺ εἶναι γι' αὐτὸν ὁ πρῶτος δρόμος τῆς ζωῆς.

Μὲ τὴ δεύτερη ἀκτίνα, ἀνατινάζει τὰ φτερά του, κι' ἀπὸ τὰ σπλάχνα του βγάζει τότε τὴν πρώτη φωνή.

Ἡ φωνὴ αὐτὴ τοῦ νέου τζίτζικα μπορεῖ νὰ εἶναι ὕμνος στὴ ζωή, μπορεῖ νὰ εἶναι δοξολογία στὴ δημιουργία· μπορεῖ ὅμως νὰ εἶναι καὶ μοιραία εἰδοποίηση στὸ χελιδόνι ποὺ ὅλο καὶ φέρνει βόλτες στὸν ἀέρα, νὰ σπεύσῃ νὰ τὸν χάψῃ...

(«Σειραί») ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

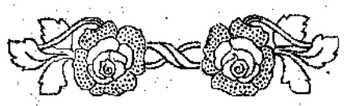

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΡΧΑΙΟ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΟ ΔΡΑΜΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ἀ ΦΟΡΜΗ τῆς σημερινῆς μου ἐπιστολῆς εἶναι τὸ περίφημο, τὸ αἰώνιο, τὸ ἀθάνατο βιβλίο τοῦ Ἀριστοτέλη «Περὶ Ποιητικῆς», ποὺ τὸ ἔβγαλε τελευταία ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, μὲ μετάφραση — ἀντικρὺ στὸ ἀρχαῖο κείμενο — τοῦ μακαρίτη Σίμου Μενάρδου, καὶ μὲ εἰσαγωγὴ καὶ σχόλια τοῦ μακαρίτη Ι. Συκουτρῆ. Ἀπὸ τὸ βιβλίο λοιπὸν αὐτό, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὴν εἰσαγωγή του, ἔμαθα κάτι ποὺ οὔτε τὸ ἤξερα, οὔτε τὸ ὑποπτευόμουν. Κι' εἶναι τόσο παράξενο, τόσο περίεργο, μὰ καὶ μοναδικὸ στὴν Ἱστορία τῶν Γραμμάτων, ὥστε σκέφθηκα νὰ σᾶς τὸ γράψω, μολονότι, θάλεγε κανένας, τέτοια θέματα εἶναι κάπως βαριὰ γιὰ τὴν ἡλικία σας. Ἀλλὰ γιατί τάχα; Ἐγὼ ξέρω πῶς σᾶς ἐνδιαφέρουν καὶ βαρύτερα — φιλοσοφικὰ π.χ. καὶ κοινωνιολογικά, ἐνῶ αὐτὸ εἶναι ἁπλῶς φιλολογικό, γραμματολογικό. Μεγάλα παιδιὰ καὶ κορίτσια εἴσθε τὰ περισσότερα, στὸ Γυμνάσιο πηγαίνετε, ἀκόμα καὶ στὸ Πανεπιστήμιο. Δὲν ἔτυχε πολλὲς φορὲς νὰ διαβάσετε ἢ νὰ ἰδῆτε στὸ θέατρο ἕν' ἀρχαῖο δρᾶμα — «Οἰδίποδα Τύραννο», «Ἀντιγόνη», «Ἰφιγένεια» — κι' ἔπειτα ἕνα νεώτερο, τοῦ Σαίξπηρ π. χ. — «Ἅμλετ», «Μάκβεθ», «Ρωμαῖο καὶ Ἰουλιέττα»; Κι' ὅπως τὰ παρατηρεῖτε σεῖς, τὰ προσέχετε, τὰ ἐξετάζετε ὅλα, δὲν θὰ τὰ συγκρίνατε μεταξύ τους καὶ δὲν θὰ σᾶς ἔκαμε ἐντύπωση ἡ μεγάλη διαφορὰ ποὺ παρουσιάζουν στὸν τρόπο τους, στὴν τεχνική τους;

Κι' ἀκριβῶς γιὰ τὴ διαφορὰ αὐτὴ θὰ σᾶς μιλήσω πρῶτα. Ἕν' ἀρχαῖο δρᾶμα ἀπὸ ἕνα νεώτερο διαφέρει κυρίως κατὰ τὰ ἑξῆς τρία πράγματα: 1ο, τοῦ ἀρχαίου ἡ ὑπόθεση, ὁ μῦθος, ἔχει πολὺ περισσότερη συνοχή, συμμετρία, αὐστηρότητα, ἑνότητα· στὸ νεώτερο ἡ ὑπόθεση εἶναι πιὸ ποικίλη, πιὸ πολύπλοκη, πιὸ ἐκτεταμένη. 2ο, ὁ τόπος τοῦ ἀρχαίου δράματος εἶναι πάντα σχεδὸν ὁ ἴδιος—μιὰ καὶ μόνη σκηνογραφία ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος·—ὁ τόπος στὸ νεώτερο ἀλλάζει σὲ κάθε πράξη, καὶ πολλὲς φορὲς σὲ κάθε σκηνή, ποὺ λέγεται τότε «εἰκόνα». 3ο, στὸ ἀρχαῖο δρᾶμα, ὁ χρόνος του, ἡ διάρκειά του, περιορίζεται σὲ δώδεκα ἢ εἰκοσιτέσσερις ὧρες, ἀρχίζει δηλαδὴ τὸ πρωΐ, καὶ τελειώνει τὸ βράδυ, ἢ τἄλλο πρωΐ τὸ πολύ· ἐνῶ ἡ διάρκεια τοῦ νεώτερου εἶναι σχεδὸν ἀπεριόριστη: ἀπὸ τὴν πρώτη πράξη ὡς τὴ δεύτερη, κι' ἀπ' αὐτὴ ὡς τὴν τελευταία, περνοῦν ἡμέρες, μῆνες, χρόνια, καὶ στὰ δράματα τοῦ ἰσπανοῦ Καλδερὼν περνοῦν καὶ . . . αἰῶνες! Τὸ ἀρχαῖο λοιπὸν δρᾶμα ἔχει τ ρ ε ῖ ς ἑ ν ό τ η τ ε ς, μύθου (πράξης), τόπου καὶ χρόνου, ἐνῶ τὸ νεώτερο δὲν ἔχει σχεδὸν καμμιά.

Ὁ Σαίξπηρ, ὁ Καλδερὼν κι' οἱ σύγχρονοί τους δραματουργοὶ (17ος αἰώνας) πῆραν τὴν ἐλευθερία νὰ μὴν ἀκολουθοῦν τὰ πρότυπα τῶν ἀρχαίων καὶ νὰ κάνουν δράματα μὲ κανόνες δικούς τους, ἢ μᾶλλον χωρὶς κανένα κανόνα, κανένα περιορισμό. Σὲ λίγο ὅμως ἦρθαν ἄλλοι, οἱ νεοκλασσικοὶ λεγόμενοι—Κορνήλιος, Ρακίνας καὶ καθεξῆς—ποὺ ξαναγύρισαν στὰ πρότυπα τῶν ἀρχαίων καὶ τὰ μιμοῦνταν πιστά. Ἦταν τότε ποὺ ὁ Ἀριστοτέλης ἄρχισε νὰ μεταφράζεται, νὰ σχολιάζεται καὶ νὰ διαβάζεται πολὺ ἀπὸ τοὺς σοφοὺς τῆς Δύσης. Σὲ ὅλα τὸν θεωροῦσαν αὐθεντία, καὶ προπάντων στὴν Ποιητική, ποὺ δὲν εἶναι καθαυτὸ παρὰ ἡ ἀνάλυση τοῦ ἑλληνικοῦ δράματος ὅπως γραφόταν στὴν ἐποχή του (Αἰσχύλος, Σοφοκλῆς, Εὐριπίδης κτλ.) Κάποιοι λοιπὸν ἀπὸ τοὺς εὐρωπαίους αὐτοὺς ἑρμηνευτὲς τοῦ Ἀριστοτέλη—π. χ. ὁ ἰταλὸς Καστελβέτρο — διαπίστωσαν πὼς ὁ μεγάλος φιλόσοφος ἐθέσπισε αὐτὸν τὸν κανόνα, τὸ νόμο, τῶν «τριῶν ἑνοτήτων», δηλαδὴ πὼς τὸ τέλειο, τὸ ἄρτιο δρᾶμα πρέπει ἀπαρέγκλιτα νὰ ἔχῃ ἑνότητα πράξης, τόπου καὶ χρόνου. Κι' ἐπειδὴ τὸ ἔλεγε ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ ἀλάνθαστος σὰν τὸν Ἠάπα, ὅλοι πιὰ οἱ δραματουργοὶ καταδίκαζαν τοὺς τρόπους τοῦ Σαίξπηρ καὶ κοίταζαν νὰ κάνουν τὰ δράματά τους σὰν τἄρχαῖα. Ἀκόμα καὶ τὶς ὑποθέσεις τους αὐτοὶ οἱ νεοκλασσικοὶ τὶς ἔπαιρναν ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ μυθολογία ἢ ἱστορία. Ἕνα δρᾶμα τοῦ Ρακίνα—ἡ «Ἰφιγένεια» π.χ.—δὲν διέφερε σχεδὸν καθόλου ἀπὸ ἕνα δρᾶμα τοῦ Σοφοκλῆ: ἕνας μῦθος, ἕνας τόπος, κι' ἡ διάρκεια ἕνα ἡμερονύκτιο. Δρᾶμα ποὺ δὲν εἶχε αὐτὲς τὶς «τρεῖς ἑνότητες», θεωροῦνταν ἀντίθετο στὸν Ἀριστοτέλη, ἐλαττωματικό, ἀδόκιμο, β ά ρ β α ρ ο. Καὶ γιὰ πολλοὺς αἰῶνες, ὡς τὴν ἐπανάσταση τῶν Ρωμαντικῶν μὲ τὸν Βίκτωρα Οὐγγὼ (19ος αἰώνας), οἱ δραματουργοὶ ἐξακολούθησιαν νὰ γράφουν ἔτσι, κι' ὅλοι, σοφοὶ καὶ ἄσοφοι, νὰ πιστεύουν πὼς αὐτὸς ἦταν ὁ κανόνας, ὁ νόμος τοῦ Ἀριστοτέλη, ὁ ἀπαράβατος.

Κάποτε ὅμως—κι' ἐδῶ εἶναι τὸ περίεργο, τὸ παράξενο καὶ τὸ μονα-

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

["Ιδε αποτελέσματα στὸ φυλλάδιο 40]

Διψασμένο ἀγριοκάτσικο τῆς Σκύρου.
Τσάρες
Μεγάλη Τάξις — Α' Βραβεῖον

δικό — ὁ γερμανὸς Λέσσιγκ, ὁ συγγραφέας τοῦ «Λαοκόοντα» καὶ τῆς «Αἰμιλίας Γαλότττι», ἀνακάλυψε πρῶτος πὼς τίποτα τέτοιο δὲν λέει ἡ «Ποιητικὴ» καὶ πὼς ὁ Ἀριστοτέλης δὲν ἐπιβάλλει καθόλου «τρεῖς ἑνότητες», παρὰ μόνο μία: τὴν ἑνότητα τῆς πράξης. Ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμα ἐπιτρέπει κάποια «ποικιλία». Ὥστε οὔτε ὁ Σαίξπηρ δὲν ἦταν... ἀντικαριστατελικὸς καὶ βάρβαρος, ὅταν ἔκανε τὶς ὑποθέσεις του τόσο ποικίλες, τόσο πολύπλοκες, καί, πολὺ λιγώτερο, ὅταν τὶς ἄπλωνε σὲ τόσο χρόνο ἢ τὶς παρουσίαζε σὲ τόσο πολλοὺς καὶ διάφορους τόπους! Πῶς συνέβη λοιπὸν νἀποδοθῆ στὸν Ἀριστοτέλη ἕνας κανόνας ποὺ δὲν τὸν ἐθέσπισε ποτέ; Ἁπλούστατα, ἀπὸ παρεξήγηση κάποιων στρυφνῶν χωρίων τῆς «Ποιητικῆς», κάποιων φράσεων, ἀκόμα καὶ κάποιων λέξεων. Κι' ἡ παρεξήγηση αὐτὴ ἐγέννησε τὴ μεγάλη πλάνη ποὺ ἔκαμε τόσους σπουδαίους δραματουργοὺς νὰ μιμηθοῦν δουλικὰ τοὺς ἀρχαίους, καὶ διαδόθηκε, καὶ πιστεύθηκε σὰν εὐαγγέλιο ὁλάκερους αἰῶνες, ὥστε καὶ σήμερα ἀκόμα νὰ κηρύττουν πολλοὶ τὶς «τρεῖς ἑνότητες» τοῦ Ἀριστοτέλη! Ἄλλο παρόμοιο δὲν ἀναφέρει ἡ Ἱστορία.

Ἀλλὰ οὔτε ἦταν καὶ δυνατὸ νὰ θεσπίσῃ «τρεῖς ἑνότητες» ὁ Ἀριστοτέλης, τὴ στιγμὴ ποὺ τοὺς κανόνες τῆς δραματικῆς τέχνης τοὺς ἔβγαζε ἀπὸ τἀριστουργήματα τῶν συγχρόνων του, καὶ ποὺ ἤξερε πὼς ἂν ὅλα παρουσιάζουν μιὰ ἑνότητα πράξης, πολλὰ ὅμως δὲν κρατοῦν οὔτε τόπου, οὔτε χρόνου ἑνότητα. Οἱ «Εὐμενίδες» π.χ., τὸ τρίτο δρᾶμα τῆς τριλογίας τοῦ Αἰσχύλου, ἀρχίζουν στοὺς Δελφοὺς καὶ τελειώνουν στὴν Ἀθήνα. Ἀλλὰ καὶ ὁ χρόνος τῶν δώδεκα ἢ τῶν εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν, στάρχαῖα δράματα, δὲν εἶναι πάντα πραγματικός. Γιατὶ ὑπάρχει, βλέπετε, κι' ὁ χορός. Ἕνα χορικό, ποὺ παρεμβάλλεται μεταξὺ δύο σκηνῶν, ἀντιπροσωπεύει καμμιὰ φορὰ τὸ λίγο χρόνο ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ τὸ τραγουδήσουν· ἄλλοτε ὅμως ὁ χρόνος αὐτὸς εἶναι πολὺ μεγαλύτερος. Στὸν «Οἰδίποδα ἐπὶ Κολωνῷ» π. χ. τοῦ Σοφοκλῆ, ἐνῶ τραγουδιέται ἕνα χορικό, ποὺ δὲν διαρκεῖ περισσότερο ἀπὸ 5—10 λεπτά, ἕξω ἀπ' τὴ σκηνὴ γίνεται ὁλάκερη μάχη, ποὺ διαρκεῖ ἴσως 5—10 ὧρες! Γιὰ ὅλ' αὐτὰ ὁ σοφός, ὁ ἀλάνθαστος Ἀριστοτέλης θεωρεῖ ἀναγκαία, ἀπαραίτητη, μόνο τὴν ἑνότητα τοῦ μύθου, τῆς πράξης, ἀφίνει ὅμως στὴ διάθεση τοῦ δραματουργοῦ — χωρὶς βέβαια καὶ νὰ τὶς καταδικάζῃ — τὶς ἑνότητες τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου. Συμπέρασμα: οἱ νεώτεροι κι' οἱ σημερινοί, ποὺ κάνουν τὰ δράματά τους νὰ βαστοῦν χρόνια καὶ νἀλλάζουν τόπους, δὲν θἀποδοκιμάζουνταν καθόλου ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλη, ὅπως ἀπὸ πλάνη πιστευόταν τόσον καιρό.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΜΑΓΟΣ ΠΙΛΙΠΙΛΗΣ

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος]

Ὅταν ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ ἀνοίξουν τὰ σχολεῖα, ὁ Πιλιπιλῆς ἀγανάκτησε.

—Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ χάνουν τὰ παιδιὰ τὸν καιρό τους καὶ νὰ σπάζουν τὸ κεφάλι τους; εἶπε στοὺς πατεράδες καὶ στὶς μαννάδες τους. Φέρτε τα σὲ μένα καὶ θὰ τὰ κάνω πάνσοφα.

Πῆγαν λοιπὸν οἱ γονεῖς τὰ παιδιά τους στὸν Πιλιπιλῆ κι' ἐκεῖνος τοὺς ἄγγιξε τὸ κεφάλι μὲ τὸ ραβδάκι του καὶ τοὺς ἔβαλε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο στὸ μυαλό τους ὅλα ὅσα θὰ μάθαιναν στὸ σχολεῖο μέσα σὲ τόσα χρόνια. Ἔτσι τὰ μαθητούδια ἔγιναν πιὸ σοφὰ ἀπ' τοὺς δασκάλους τους κι' ἐκεῖνοι πιά, σὰν δὲν εἶχαν τίποτε νὰ κάνουν, ἔφυγαν σ' ἄλλα μέρη, ὅπου τὰ σχολεῖα ἦταν ἀκόμη χρήσιμα.

Μὰ κι' οἱ μικροὶ συμπολίτες τοῦ Πιλιπιλῆ δὲν εἶχαν τώρα πιὰ τίποτε νὰ κάνουν. Γύριζαν στοὺς δρόμους, δὲν τοὺς ἔκανε πιὰ ὄρεξη νὰ παίξουν, γιατὶ τὸ κεφάλι τους ἦταν γεμάτο μὲ σοφία, μὰ δὲν μποροῦσαν νὰ χρησιμοποιήσουν ὅλες αὐτὲς τὶς γνώσεις τους γιατὶ ἦσαν ἀκόμη πολὺ μικρά. Στὸ τέλος πολλὰ πῆραν τὴν ἄδεια ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους καὶ πῆγαν στὴν πρωτεύουσα κι' ἐκεῖ ἔγιναν λοῦστροι ἢ ἐφημεριδοπῶλες.

Σὲ λίγους μῆνες δὲν εἶχαν πιὰ ἀπομείνει στὴν πολιτεία παρὰ οἱ ἄεργοι, οἱ χαζοὶ καὶ οἱ τεμπέληδες, ποὺ περνοῦσαν τὸν καιρό τους μὲ τὸ νὰ τρῶνε, νὰ κοιμοῦνται καὶ νὰ παίζουν τάβλι. Μὰ ὁ Πιλιπιλῆς τοὺς ἐξήγησε πὼς ἦταν περιττὸ νὰ κουράζουν κάθε τόσο τὰ σαγόνια τους γιὰ νὰ τρῶνε. Ὅποτε πεινοῦσαν δὲν εἶχαν παρὰ νὰ πᾶνε νὰ τὸν βροῦν κι' αὐτὸς μ' ἕνα χτύπημα τοῦ ραβδιοῦ του θὰ τοὺς γέμιζε πάλι τὸ στομάχι. Δὲν εἶχαν ἀνάγκη οὔτε νὰ κοιμοῦνται. Ὅποτε νύσταζαν ἢ ἦσαν κουρασμένοι δὲν εἶχαν παρὰ νὰ κάνουν μιὰ μικρὴ ἐπίσκεψη στὸν Πιλιπιλῆ κι' αὐτὸς θὰ περνοῦσε τὸ χέρι του ἀπὸ τὸ μέτωπό τους καὶ ὅλη ἡ κούραση θὰ χανόταν ἄψε-σβύσε.

Δὲν εἶχαν κἂν ἀνάγκη νὰ κάνουν κόπο γιὰ νὰ παίζουν τάβλι. Ὅποτε ἤθελαν νὰ παίξουν μιὰ παρτίδα ἂς μελετοῦσαν τ' ὄνομα τοῦ Πιλιπιλῆ κι' αὐτὸ θ' ἀρκοῦσε γιὰ νὰ μετατοπίζονται τὰ πιόνια μοναχά τους καὶ νὰ πηγαίνουν στὴ θέση ποὺ ἔπρεπε.

Δηλαδὴ οἱ λίγοι συμπολίτες τοῦ Πιλιπιλῆ ποὺ εἶχαν ἀπομείνει, δὲν εἶχαν πιὰ ἀνάγκη νὰ κάνουν τίποτε. Τὰ ἔκανε ὅλα αὐτὸς γιὰ λογαριασμό τους. Αὐτὸ κράτησε λίγους μῆνες. Μὰ στὸ τέλος κι' οἱ πιὸ τεμπέληδες ἀηδίασαν αὐτὴ τὴν ἄχρηστη ζωή. Ἔφυγαν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον καὶ τὸ χωριὸ ἀπόμεινε ἔρημο. Ὁ μόνος του κάτοικος ἦταν ὁ Πιλιπιλῆς. Μὰ κι' ὁ ἴδιος δὲν εἶχε πιὰ τίποτε νὰ κάνῃ. Τὸ ραβδάκι του ἔμενε ἄχρηστο σὲ μιὰ γωνιά. Καὶ σὲ λίγον καιρὸ πέθανε ἀπὸ τὴ βαριεστισμάρα του.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΑΝΟΙΞΗ

[Καθυστερημένο]

Ἡ ἄνοιξη ἦρθε πάλι,
Ἦρθε λουλουδένια,
Ἦρθε κελαϊδοῦσα,
Ἦρθε γαλαξένια.
Ἦρθ' ἡ ἀγαπημένη,
Τ' ὄνειρο στὴ θλίψη
Καὶ στὸν πόνο ἐλπίδα
Τοῦ μακριοῦ χειμῶνα.
Ἦρθε ὁδηγημένη
Ἀπὸ μιὰ ἡλιαχτίδα
Κι' ἡλιαχτίδες εἶναι
Στ' ἄρμα της τὰ γκέμια
Κι' ἡλιαχτίδα εἶν' ὅλη
Κι' οὐρανὸς καθάριος,
Πράσινες κορφοῦλες
Καὶ πλαγιὰ ἀνθισμένη.
Τραγουδῆστε, χείλια,
Καὶ ματιὰ γελᾶστε
Καὶ καρδιές, χτυπῆστε.
Ἡ ἄνοιξη ἦρθε πάλι,
Ἦρθε λουλουδένια,
Ἦρθε κελαϊδοῦσα,
Ἦρθε γαλαξένια.

Ρήγισσα Ἀνερούσα [Α]

ΟΙ ΦΑΡΟΙ

Αὐτοὶ εἶναι τῆς ζωῆς οἱ δύο φάροι
ὁ κόσμος ὁ Ἑλληνικός, ὁ κόσμος τοῦ Ὁμαίου,
κι' ὁ κόσμος ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ τὴ χάρη
τοῦ θείου Ναζωραίου.

Ἀρ. Προβελέγγιος

1.

Πνεῦμ' ἀθάνατο τῆς Ἑλλάδας! Σὺ εἶσ' ἐκεῖνο, ποὺ μᾶς φανέρωσες κάθε ἀνώτερη ὀμορφιά, ποὺ μᾶς χάρισες, ὅ,τι ὑπέροχο μπορεῖ νὰ φθάσῃ ἡ ἀνθρώπινη σκέψη.

Σύ, ποὺ τόσο κοντὰ εἶσαι στὸ θεῖο, θὲ νὰ προβάλῃς πάντα μέσ' ἀπ' τὸ βάθη τῶν αἰώνων, σημάδι φωτεινό, γιὰ νὰ φεγγοβολᾶς στὰ διάφορα σκοτάδια κάθ' ἐποχῆς.

Σὺ εἶσ' ἕνας φάρος τῆς ἀνθρωπότητας... Μορφὴ θεϊκὰ τῆς Ἑλλάδας!

Ὄχι, δὲν εἶσαι κάτι ποὺ χάθηκες καὶ ποὺ μὲ τὴ σκέψη πᾶμε πιὰ μόνο νὰ σὲ συλλάβουμε. Εἶσαι κάτι ποὺ δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ ζῇ καὶ νὰ λάμπῃ!

Τὸ αἰθέριο φῶς ποὺ ἔφευγε στὸν οὐρανὸ τῆς Ὀλυμπίας, ἡ αὔρα ποὺ ἡ πνοὴ σκόρπιζε τοῦ ζεφύρου, τὰ μενεξεδένια βουνά, τὰ θεῖα ἀκρογιάλια, τὸ γαλανὸ τῆς θάλασσας, ἡ ἐλιὰ καὶ ἡ δάφνη μένουν πάντα τὰ ἴδια...

2.

Γλυκὲ δάσκαλε τῆς Ναζωραίας! Σύ, ποὺ ἐνσαρκώθηκες γιὰ νὰ σκορπίσῃς τὴν ἐλπίδα, τὴν παρηγοριὰ καὶ τὴν γαλήνη σ' αὐτοὺς ποὺ ὑποφέρουν... Σύ, ποὺ εἶσαι ὁ Θεός! Δῶσε τὴν δύναμη σὲ μᾶς, τ' ἀνθρώπινα πλάσματα, νὰ ζήσουμε σύμφωνα μὲ τὰ διδάγματά Σου. Κάνε νὰ βασιλεύῃ γύρω μας ἡ ἀγάπη, γιατὶ νοιώθουμε πὼς μόνο αὐτὴ θὰ κάνῃ διαφορετικὴ τὴν μοῖρα τῆς ταλαίπωρης ἀνθρωπότητας. Τὸ νοιώθουμε πὼς δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη φιλοσοφία ἀπ' τὰ λόγια ποὺ βγῆκαν ἀπ' τὸ θεῖο στόμα σου: «Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους».

Δός μας λοιπὸν τὴν δύναμη νὰ φθάσουμε στὴν ἠθικὴ τελειότητα, νὰ πάψουν νὰ μᾶς κυβερνοῦν τὰ μίση κι' οἱ ἐγωϊσμοί...

3.

Δυὸ φάροι φωτίζουνε τὸν κόσμο...

Δυὸ φάροι θὰ λάμπουνε παντοτινὰ γιὰ νὰ σκορπίζουνε τὸ φῶς τους: ὁ ἕνας τὸ ὑπέροχο τῆς ὀμορφιᾶς, κι' ὁ ἄλλος τὸ φῶς, τὸ θεῖο φῶς τῆς ἀλήθειας!

Ταυρομάχος [Β']

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Τάγριολούλουδα.
Σκίτσο τοῦ *Λίστ*

ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

Χαμένο ἀνάμεσα σὲ δυὸ λοφίσκους, στὴν ἄκρη τοῦ κάμπου τοῦ Ἀργολικοῦ δὲν ἔχει ἀξιώσεις σὲ μεγάλα παινετικὰ ἐπίθετα.

Δὲν φημίζεται γιὰ πλούσια χωράφια, οὔτε γιὰ βαθύσκιωτους ἐλιῶνες.

Νερὰ πολλὰ δὲν ἔχει κι' οὔτε δέντρα τὸ ἰσκιώνουν.

Τὰ σπίτια του, κι' αὐτὰ καμμιὰ δεξηνταριά, χαμηλά, μικροκαμωμένα, χωρὶς καμμιὰν ἀσπράδα—ἀσουβάτιστα — δὲν ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν τίποτα, παρὰ φτώχεια, λὲς κι' ἀκολουθοῦν τὴ γενικὴ τοῦ χωριοῦ φήμη.

Οἱ ἄνθρωποί του — δουλευτάδες — προσπαθοῦν πάντα, μὲ καλὴ θέληση, νὰ ὑψώσουν λίγο τὴ θέση τους, δουλεύοντας ὅλη μέρα.

Τὰ λίγα ἀρχαῖα ποῦναι κεῖ κοντὰ κι' ἔδιναν κάποιο ὄνομα στὸ χωριό, ξεχάστηκαν κι' αὐτὰ τώρα.

Κι' ὅμως, παρ' ὅλ' αὐτά, τὸ ἀγαπῶ. Καὶ ὄχι ἁπλῶς, τὸ ἀγαπῶ, λατρεύω τὸ μικρὸ χωριουδάκι τὸ χαμένο ἀνάμεσα σὲ δυὸ λοφίσκους, στὴν ἄκρη τοῦ κάμπου τοῦ Ἀργολικοῦ. Κι' αὐτό, ὄχι γιατὶ σὴ σμικρότητά του καὶ σὴ φτώχεια του ἔχει γραφικότητα, ἀλλὰ γιατὶ κάτι πολὺ στενὸ μὲ συνδέει μ' αὐτό. Εἶναι τὸ χωριό μου, εἶναι τὸ χωριὸ τῶν δικῶν μου, εἶναι ἡ Πατρίδα μου.

Σὲ κάποιο σπιτάκι, ἀπ' τὰ λίγα του, γεννήθηκε ὁ πατέρας μου, ὁ παππούς μου... Νὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ βουναλάκι βγῆκε ὁ ἥλιος τότε ποὺ τὸν πρωταντίκρυσαν ἐκεῖνοι στοὺς ὁποίους ὀφείλω τὴν ὕπαρξή μου. Αὐτὲς τὶς πέτρες καὶ τὰ χώματα, πόσες φορὲς τὰ πάτησαν εἴτε μικροὶ παίζοντας εἴτε μεγάλοι ἐργαζόμενοι...

Πόσες φορές, ὅταν ἤμουν μακρυά του, δὲν τὸ ἐπιθύμησα...

Πόσες φορές, σὲ ξένα μέρη, ἀνάμεσα σ' ἀνθρώπους ἄγνωστους, δὲν ἔνοιωσα τὴν ἀνάγκη νὰ ἤμουνα σ' αὐτό, μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους του, τοὺς τόσο γνωστούς, στὰ φτωχικὰ ἀλλὰ συγγενικά μου σπίτια του, ἀντὶ σὲ μεγαλόσπιτα ποὺ σοῦ προσφέρουν ὅλες τὶς ἀνέσεις, ἀπὸ μακρυά...

Κι' αὐτὸ γιατὶ εἶναι τὸ χωριό μου. Τὸ χωριὸ τῶν δικῶν μου. Ἡ Πατρίδα μου. Πῶς νὰ μὴν τ' ἀγαπῶ λοιπόν;

Σείριος [Β]

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

Τὰ λουλουδ' ἀργοσβύνουν στ' ἀνθογιάλι,
Μαραίνουντ' οἱ ζωοῦλες τους καὶ γέρνουν.
Τὸ σούρουπο θαμπώνει τ' ἀκρογιάλι
Κι' οἱ θύμησες ἀνείρατα μοῦ φέρνουν.

Νυχτώνει... Μὲς στὴν κάμαρα σκοτάδι.
Κάποιου παλιοῦ βιβλιοῦ γροικιέται πάλι
Τοῦ πλάνου δοξαριοῦ γλυκὰ τὸ χάδι,
Κι' ἡ νύχτα μᾶς σκεπάζει ἀγάλι-ἀγάλι...

Ἐθνικὸς Παλμὸς [Α]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Τόπης:

—Ἕνας σφάλαγκας ἀνέβαινε στὴν κορέκλα μου...

Ἡ ὑπηρέτρια: — Μουσαφίρης θὰ μᾶς ἔρθῃ.

Καὶ ὁ Τόπης ἔντρομος: — Ὤ! Καὶ τώρα ποὺ ἔλυωσα τὸν σφάλαγκα, ἔλυωσε κι' ὁ μουσαφίρης;!...

(Γεγονὸς) *Μεγάλη Ἑλλὰς*

***

Ὁ *Τυφλὸς Ἀνοιχτομάτης* ψωνίζει κάλτσες:

— Καλὸ εἶναι αὐτὸ τὸ ζευγάρι.

— Θέλετε μονάχα ἕνα;

— Μὰ μήπως νομίζετε πὼς ἔχω πολλὰ ζευγάρια πόδια;

Σκυριανόπουλο

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 9 Σεπτεμβρίου 1941

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Γιὰ τὰ 11 φυλλάδια ποὺ μένουν ὥς τὸ τέλος τοῦ χρόνου μου, διάλεξα νὰ δημοσιεύσω στὴ Σ.Σ.Σ. 11 σκίτσα (ἀπὸ 50 ποὺ εἶχα γιὰ ξεκαθάρισμα). Εἶναι ἀπὸ ἕνα τῶν ἑξῆς: ***Αἴστ*** (ἐκτὸς αὐτοῦ ποὺ τοῦ δημοσιεύω σήμερα), ***Δοξασμένου Ἀκρωτηρίου, Σταυροφόρου τοῦ 41, Μιχαὴλ Ἀγγέλου, Κύκνου, Πραξιτέλη, Ἀρίονος, Ὁδηγοῦ, Ἀληθινοῦ Θρύλου, Ἀφροδίτης***, κι' ἀκόμα ἕνα τοῦ ***Σταυροφόρου*** ἂν χρειασθῇ. Ὅλα τἆλλα ἀπορρίφθηκαν ὡς ἄτεχνα, ἢ παράκαιρα, ἤ... παραπανιστά. Ὅσα θὰ λαβαίνω τώρα, θὰ τὰ κρατῶ γιὰ τὰ φυλλάδια τοῦ 1942.

Ἔλαβα τὸ πρῶτο φυλλάδιο τῆς «***Ἀθήνας μας***», τοῦ πολυγραφημένου περιοδικοῦ ποὺ ἄρχισε νὰ βγάζῃ ὁ διαπλασιακὸς Σύλλογος «***Ἀθηναῖοι***». Ἔχει πολὺ καλὴ ὕλη καὶ μιὰ σελίδα ἀφιερωμένη στὴ διαπλασιακὴ κίνηση.

Μαρία Ἀντουανέττα, 5 Αὐγ.—ἐλπίζω νὰ εἶσαι τώρα ἐντελῶς καλά. Ἡ ἐξοχὴ ὅμως κι' ὁ ὑπερσιτισμὸς σοῦ ἐπιβάλλουνται. Δὲν πειράζει ἂν θὰ παχύνῃς σὲ καιρὸ ποὺ οἱ ἄλλοι ἀδυνατίζουν. Φτάνει νὰ βρίσκῃς ὅ,τι χρειάζεσαι, καὶ στὴν ἐξοχὴ βέβαια θὰ εἶναι ἄφθονα.

Ρήγισσα Ἀνεμοῦσα, 7 Αὐγ. — ἄδικα φοβηθήκατε γιὰ μιὰ στιγμὴ πῶς θὰ μὲ χάνατε, καὶ μάλιστα σὲ καιρὸ ποὺ τόσο πολὺ μὲ χρειάζεσθε. Ἔργο τόσο γερὰ θεμελιωμένο δὲν τὸ συνεπαίρνει οὔτε ὁ θάνατος τοῦ ἱδρυτῆ του. Ὅπως λὲς καὶ στ' ὡραιότατο γράμμα σου, Ἐκεῖνος ζῇ κι' ὁδηγεῖ κι' ἐμπνέει . . .

Ἑλληνικὴ Ἐξόρμησις, 4 Αὐγ.—χαίρω ποὺ σὲ ξαναβλέπω. Σήμερα ἔρχουνται στὸ γραφεῖο μου παπποῦδες, γιαγιάδες, καὶ γράφουν τὰ ἐγγόνια τους. Γιατί δὲν θαρρῇς καὶ σύ, ὅταν κάποτε θὰ γίνῃς γιαγιά; Ἐσὺ θὰ ὑπάρχῃς, μὰ κι' ἐγὼ θὰ ὑπάρχω. Ἰδὲς τί λέω παραπάνω καὶ στὴ ***Ρ. Ἀνεμοῦσα*** . . .

Λαΐς Μπρούνη, 14 Αὐγ.—καὶ σένα σὲ ξαναβλέπω μὲ χαρά. Ὄχι, οὔτε κανέν' ἀπὸ τὰ γράμματά σου ἔλαβα τότε, οὔτε τὴν ταχυδρομικὴ ἐπιταγή. Μὲ συγκίνηση διάβασα τὸδυνηρὸ καὶ περιπετειῶδες ταξίδι σου. Τελοσπάντων, τώρα εἶσαι ἐξασφαλισμένη ἐδῶ.

Λουδοβῖκε, 14 Αὐγ.—ἀλήθεια, οἱ βραβευμένοι δὲν σπεύδουν νὰ στέλνουν τὶς φωτογραφίες τους, ἀπὸ ντροπὴ οἱ περισσότεροι καὶ μετριοφροσύνη. Ἀλλὰ ὅπως λὲς καὶ σύ, ἔχουν ἄδικο. Καμμιὰ ντροπὴ δὲν εἶναι νὰ στείλῃ ἕνας βραβευμένος τὴν εἰκόνα του, ἀφοῦ τοῦ τὴ ζητῶ, καὶ καμμιὰ μετριοφροσύνη δὲν ἔχει ἐδῶ τὸν τόπο της. Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς ὡραῖες εἰκόνες.

Ἐθνικὲ Παλμέ, 6 Αὐγ.—νὰ τὰ ἑκατοστήσῃ ἡ ἀδελφούλα. Ναί, ὁ Ντωντὲ τοῦ «Τζὰκ» καὶ ὁ Ντίκενς τοῦ «Δαυΐδ Κόππερφηλδ» ἔχουν πολλὲς ὁμοιότητες μεταξύ τους. Ὅλοι οἱ κριτικοὶ τὸ διαπιστώνουν καὶ σὲ συγχαίρω ποὺ τὸ παρατήρησες μόνος σου.

Διαβατάρικο Πουλί, 10 Αὐγ.—κι' ὁ κ. Φ. εὐχαριστήθηκε πολὺ ἀπὸ τὴ γνωριμιά σου. Καλὰ κι' αὐτά, ἀλλὰ γιὰ νὰ καταλάβῃς τὸ μεγαλεῖο τῆς «φιλοσοφίας» τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ τοὺς ἀξεπέραστους ἄθλους τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος, σοῦ συσταίνω νὰ διαβάσῃς τὸ βιβλίο τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Μ. Στεφανίδη «Εἰσαγωγὴ στὴν ἱστορία τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν».

Αἴγλη, 9 Αὐγ.—ὅλες οἱ λύσεις σου σωστές. Ναί, μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἑνὸς μυθιστορήματος, εἶπα νὰ μὴ δημοσιεύσω ἄλλο γιὰ νὰ δημοσιεύσῃ κι' ὁ Ἀνανίας μερικὰ ἀπὸ τἀναγγελθέντα στὰ «Νέα τοῦ 1941». Ἀλλ' ἀφίνουν οἱ Μικρὲς Ἀγγελίες; Περίφημα ὡς καὶ τὴν Ἀλληλογραφία μου σὲ δυὸ μόνο στῆλες!

Μένουν ἀκόμα ἕνα βουνὸ γράμματα· κι' ἐπειδὴ οὔτε στὸ ἐρχόμενο δὲν θἄχω πολὺ τόπο, ἀναγκάζομαι νἀναφέρω ἐδῶ μερικὰ χωρὶς ἐκτενέστερη ἀπάντηση: ***Ἀθηναῖε***, 8 Σεπτ.—***Λουδοβῖκε***, 6 Σεπτ.—***Βώττη***, 31 Ἰουν. (παλιό).—***Ἀλκυών***, 1 Σεπτ.—***Μᾶρκε Μπότσαρη***, 5 Σεπτ.—***Βασίλισσα τῶν Ρόδων***, 1 Σεπτ. — ***Ἀληθινὲ Θρῦλε***, 19 Αὐγ. — ***Σίφουνα***, 8 Αὐγ. — ***Εὔθυμε***, 4 Αὐγ. — ***Ἄλκη Μύρα***, 8 Αὐγ.— ***Νηρέα***, 2 Ἰουλ.—***Σταυροφόρε τοῦ 41***, 16 Αὐγ.— ***Μενεξεδένια***, 7 Αὐγ.— ***Λευκὴ Καμέλια***, 6 Αὐγ. ἀπὸ τὸν Πύργο — ***Ἐρόϊκα***, 12 Αὐγ. — ***Αἰὲν Ἀριστεύειν***, 10 Αὐγ. ἀπὸ τὸν Πύργο—καλά μου παιδιά, κι' αὐτὰ τὰ ὡραῖα γράμματά σας τὰ διάβασα, ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σας καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψετε.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Μικρὴν Ὀρεστιάδα*** (7 Αὐγ.—τώρα βέβαια θὰ ἔχῃς γυρίσει· ἡ «Κυριακή» ἑτοιμάζεται δραστηρίως· γιὰ τὸ ξεσπάθωμα εὐχαριστῶ πολύ·) ***Ἀληθινὸν Θρῦλον*** (10 Αὐγ.—ἔ, βέβαια στὸ Πολυτεχνεῖο τώρα τὰ μαθήματα θὰ εἶναι πολλὰ καὶ βαριά· ἀλλὰ δὲν ἀμφιβάλλω πῶς θὰ τὰ καταφέρῃς κι' ἀπὸ τὸν ἐρχόμενο Γενάρη θἄσαι πιὰ στὴν Γ' τάξη· δὲν πειράζει ἄν, προσωρινά, θὰ καταγίνεσαι μαζί μου λιγώτερο·) ***Μαρίδα τοῦ Φαλήρου*** (ἄχρον.—εὐχαριστῶ γιὰ τὸ συλλυπητήριο· ἰδιαίτερα μὲ συγκίνησαν οἱ ἀφελεῖς κι' αὐθόρμητοι στοῖχοι σου·) ***Ἴκαρον τοῦ Αἰγαίου*** (ἄχρον.—κι' ἐγὼ λοιπὸν σοῦ εὔχομαι «καλὴ δράση», κι' ὄχι μόνο μὲ Μικρὲς Ἀγγελίες· ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ γιὰ σὰ καλὰ λόγια· περιμένω·) ***Θεσπεσιανὸν*** (4 Αὐγ.—φύλλα ἔστειλα· τὸ λάθος ἐκεῖνο τοῦ 252 Κρυπτογραφ. εἶναι εὐνόητο καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὸ ἀκυρώνω· ὁ Ἀνανίας ἐργάζεται!) ***Σύλλογον «Ἀστέρα»*** (3 Αὐγ.—εὐχαριστῶ καὶ συγχαίρω γιὰ ὅλα· ὡραιότατος κι' ὁ λόγος τοῦ ***Ἀθηναίου*** γιὰ τὸν Νικόλαο Παπαδόπουλο στὴν ἐπιμνημόσυνη συγκέντρωσή σας·) ***«Χαρούμενην Συντροφιάν»*** (καὶ σένα σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ θερμὸ συλλυπητήριο· δυστυχῶς, φωτογραφία τοῦ μεταστάντος, κατάλληλη νἀναρτηθῇ στὸ γραφεῖο σας, δὲν ἔχω· ἀργότερα ἴσως θὰ μεγεθύνω καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς ποὺ ὑπάρχουν καὶ τότε θὰ σᾶς δώσω·) ***Μᾶρκον Μπότσαρην*** (11 Αὐγ.—εἶσαι πολὺ δικαιολογημένος, ἀφοῦ εἶχες ἄρρωστο τὸ μπαμπά· ἐλπίζω νὰ εἶναι τώρα ἐντελῶς καλά· ἑτοιμάζεται καὶ τὸ «Πένταθλο», ἀλλὰ πρῶτα θὰ δημοσιευθῇ ἡ «Κυριακή»·) ***Χρυσόπτερον Ἀετὸν*** καὶ ***Πυθέα*** (ὡραῖοι οἱ σκοποὶ τῆς ***«Γαλάζιας Δυναστείας»***· εὔχομαι κάθε εὐδοκίμηση·) ***Ἄνθος Ἀττικῆς*** (7 Αὐγ.—ἔστειλα καὶ τὰ φυλλάδια ἐκεῖνα· τώρα θὰ τὰ λαβαίνῃς τακτικὰ καὶ δὲν θἄχῃς παράπονο· γράφε μου·) ***Δοξασμένην Ἑλλάδα*** (12 Αὐγ.—εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα· τὸ καλὸ παιδὶ ποὺ μοῦ σύστησες ἀνεγράφη καὶ πῆρε τὰ φυλλάδια· περιμένω κι' ἄλλα ἀπὸ σᾶς τὶς Φραγκοκλησιώτισσες ποὺ τόσο μἀγαπᾶτε· κι' ἡ μαμμὰ μὲ τὰ παλιὰ της Μ. Μυστικά—τί συγκινητικό!) ***Κίμωνα Α Καμάρην, Φιλέρημον*** κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 295ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου ταύτου δεκταὶ μέχρι τῆς 13 Νοεμβρίου.

398. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Ἐπιμένει δυὸ φορὲς
Ὁ ἐπίμονός μας λύτης,
Καὶ μ' αὐτὸ κάνει, ποὺ λές,
Τὸν παλιὸ σοφὸ τῆς Κρήτης.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

399. Τριπλοῦς Μεταγραμματισμὸς

Μὲ τὸ Λάμβδα εἶναι ὀρυκτό,
Μὲ τὸ Πῖ μεγάλο ἀγγειό.
Μ' ἂν τοῦ κάμῃς Ὕψιλὸ
Ἄλλο γράμμα του—ἔλα, γειά σου!—
Μὲ τὸ Ζῆτα εἶναι ποτό,
Μὲ τὸ Μῖ τὸ λέει ἡ γιαγιά σου.

Σίφουνας

400. Ἀστὴρ

```
*       *       *
   *    *    *
     *  *  *
       * * *
* * * * Y * * * *
       * * *
     *  *  *
   *    *    *
*       *       *
```

Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, ὥστε ν' ἀναγινώσκωνται: ὁριζοντίως, κρατίδιον τῆς Εὐρώπης· καθέτως, ρωμαῖος αὐτοκράτωρ· διαγωνίως, πόλις τῆς Γερμανίας καὶ νομοθέτης.

Ἰβανόης

401. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 1 4 5 6	= Λυρικὸς ποιητής.
2 1 4 5 6	= Τραγικὸς βασιλεύς.
3 4 6 6 1	= Πτηνόν.
4 6 5 6	= Ἐπίθετον κοινόν.
5 2 3 1 6	= Εἶδος πλοίου.
6 1 2 5 6	= Τυραχή.

Συριανὸς

402-406. Διπλοῦν Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ δύο γράμματα κοινὰ—τὰ πτερωτά—ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἓν ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρώτην, δεύτερον εἰς τὴν δευτέραν κ. ο. κ., τὸ δὲ ἄλλο τὸ ἀκολουθεῖ ἀμέσως, ἀποτελοῦν μετ' αὐτοῦ συλλαβήν:

Πόλις τῆς Πελοποννήσου — Θηβαῖος στρατηγὸς — Μουσικὸν ὄργανον — Μία τῶν Δωδεκανήσων — Βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου.

(Νέον εἶδος) **Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας**

407. Διπλῆ Μεσοστιχὶς

Ἐκ τῶν δύο μεσαίων γραμμάτων τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὰ μὲν πρῶτα ἀποτελοῦν θαλάσσιον πτηνόν, τὰ δὲ δεύτερα νησίδα τοῦ Αἰγαίου:

1, Μεγάλη ὑπερβορεία νῆσος· 2, Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου· 3, Κράτος τῆς Ἀσίας· 4, Ἡ παραμάνα· 5, Χώρα τῆς Πελοποννήσου.

Νυχτολούλουδο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 25.

248. Καστορία (κάστωρ, ἴα). — 249. Σινᾶ (σύ, νά).—250. Ἡ σκιά σου.—251.

```
Α   Π.   Σ
  Ρ  Δ  Ι
    Γ Ο Σ
Σ Α Τ Υ Ρ Ο Σ
    Ε Τ Ρ
  Λ  Ο  Ο
Ε   Σ    Σ
```

252. ΑΝΑΚΡΕΩΝ (Νέρων, Κρέων, Ρενάν, ἕνεκα, ὥρα). — 252 δὶς (ἀντὶ 253.) Ἀκυροῦται, διότι εἶναι Ἀκροστιχὶς ***ἐκ Μεταγραμματισμοῦ*** (καὶ ὄχι ***Ἀναγραμματισμοῦ*** ὡς ἐτυπώθη κατὰ λάθος), καὶ διότι ἡ πρώτη της λέξις εἶναι ***Λέρος*** (καὶ ὄχι ***μέρος***). — 254. ***Κάμετε ξεσπαθώματα*** (κᾶ μέ τε, ξ' ἐς πα θ' ὅμμα τᾶ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἕως δέκα τὸ πολὺ λέξεις, μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα, δρ. 10 τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν δέκα λέξεων 1 δραχμὴ ἡ λέξις· μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα δρ. 1,50 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 2. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλᾶ. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΜΑ'—1903]

Ἀνταλάσσω προβλήματα Σκακιοῦ: Χρῆστον Κακαύρην, Τρίπολιν, διὰ
ΝΙΑΣ τοῦ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[ΜΑ'—1904]

Συμπληρώνων τριετίαν ἀπὸ τῆς ἀνόδου μου εἰς τὸν θρόνον στέλλω τὸν ***Αὐτοκρατορικόν μου*** χαιρετισμὸν πρὸς ὅλον τὸν ***Διαπλασόκοσμον***.
ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΔΙΑΠΛΑΣΟΚΟΣΜΟΥ
Ἀντιπρόεδρος «Κεραμοσκεπούς Ταράτσας»

[ΜΑ'—1905]

ΤΑ «ΕΥΘΥΜΑ ΝΕΙΑΤΑ» εἰσερχόμενα στὴν δευτέρα Τριμηνία φέρουν αὐτὴν τὴν μορφή:
ΣΥΝΘΗΜΑ: «Τόπο στὰ Νειάτα».
ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ξανθὸς Ἱππότης
ΑΝΤ]ΔΡΟΣ: Ναυτοπρόσκοπος
ΤΑΜΙΑΣ: Ἅγιος
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: Θεσπεσιανὸς
ΜΕΛΗ: Βασίλισσα τοῦ Χοροῦ, Εὔθυμος Πιερόττος, Θαλασσόλυκος, Λαίμαργος, Μὴ μὲ λησμόνει, Μαϊμουδίτσα, Μυστηριώδης Ἱππέας, Προσκοπίνα, Παπάκιας, Φάνης Ἄφανος, Ἤσκιος.
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ:
ΠΑΤΡΩΝ: Φοῖνιξ
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Βασιλικὸς Ἀετὸς
ΦΑΛΗΡΟΥ: Μελαχροινὸς Καπετάνιος
ΣΥΝΟΛΟΝ ΜΕΛΩΝ: ΔΕΚΑ ΟΧΤΩ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Ἀλκιβιάδου 3, Ἀθῆναι.

[ΜΑ'—1906]

Γελαστὲ ***Ἀντιπλοίαρχε***, Σὲ γνωρίζω καὶ σὲ χαιρετῶ, ἐκπλήσσεσαι;
ΑΕΤΙΟΣ
Πρόεδρος «Πρωτοπόρων»

[ΜΑ'—1907]

Ζ***άχαρη***, χάρηκα πολὺ γιὰ τὴν γνωριμία σου. ΑΕΤΙΟΣ
Πρόεδρος «Πρωτοπόρων»

[ΜΑ'—1908]

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΦΙΛΟΙ
Ἕνα τρομερὸ νέο!!! Ἀπευθύνομαι πρὸς ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα-ες. Ὁ ὑποφαινόμενος κατέφθασα ἐσπευσμένως μεταξύ σας καὶ σᾶς ἀπευθύνω θερμότατον χαιρετισμόν. ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ

[ΜΑ'—1909]

Διαπλασόκοσμε, Καλὴ ὄρεξη! (ἢ...εὐχὴ τῆς...ἐποχῆς!..
ΝΙΑΣ τοῦ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[ΜΑ'—1910]

Διαθέτω μεταχειρισμένη!! τρόμπα πρὸς ἐξόντωσιν ***κουνουπιοῦ καὶ ψύλλου***.
ΑΝΔΑΛΟΥΖΑ «ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΩΝ»

[ΜΑ'—1911]

ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ «ΠΕΝΤΑΘΛΟΥ» 1) Ὁλόκληρον τὸ ***Διοικ. Συμβούλιο*** 2) ***Ἀντιπροσωπεία*** τῆς Δ.Α.Σ.Κ.Ο.Λ. ***Λῆξις*** ΠΕΝΤΑΘΛΟΥ: τέλος Ὀκτωβρίου. Διαπλασόπουλα, ***ἐπιταχύνατε*** ἀπαντήσεις «ΛΟΓΧΟΦΟΡΟΙ ΤΗΣ ΠΙΝΔΟΥ»

[ΜΑ'—1912]

ΠΡΟΣΟΧΗ!! Προκηρύσσω διαγωνισμὸ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ. Βραβεύονται τέσσερες. Συμμετοχὴ τρίδραχμος. Προθεσμία 30 Ὀκτωβρίου. Διεύθυνσις: Ἀγνώστων Ἡρώων 88, Νέα Ἰωνία.
Πραξιτέλης

[ΜΑ'—1913]

Ἀποσυρόμεθα τῆς κινήσεως.
Μαϊμουδίτσα, Ἀγριόγατα
Μὴ μὲ λησμόνει

[ΜΑ'—1914]

ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ-ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΣΤΡΟΥΚ Ἀναμείνατε Δημοψήφισμα γιὰ τ' ὡραιότερο Ψευδώνυμο 1941.

[ΜΑ'—1915]

Κ***ανάρη***... Μπουρλοτιέρη!!!... Μέγιστε Θαλασσόλυκε!... Διπλὸ τὸ ἔγκλημα: Δολοφόνησες τοὺς στοίχους τοῦ ***Παράσχου*** καὶ κατακρεούργησες τούτους μὲ τὸ . . . ἐμπνευσμένον (!) συμπλήρωμά σου ἐν (ΜΑ-1336). Συγχαρητήρια, ἔχεις μέλλον... ΑΕΤΙΟΣ—ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ

[ΜΑ'—1916]

Διαθέτομεν γκαζοτενεκὲ πλήρη φλὶτ πρὸς ἐξόντωσιν ***Κουνουπιοῦ—Ψύλλου***. ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ—ΞΙΦΟΣ
«Ἀνοιχτοκάρδων»

[ΜΑ'—1917]

Κ***οντέσα Μαρίτσα***, πῶς πάει ὁ παραθερισμός σου στὴν . . . Ἀθήνα;;; ***Σαρπηδών***, Συγχαρητήρια (Γιατί μὲ γελᾶς;). ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ—ΞΙΦΟΣ
«Ἀνοιχτοκάρδων»

[ΜΑ'—1918]

Ἐ***κ νέου*** προσκαλοῦμε τὰ Κορφιατόπουλα τὴν 28 Σεπτεμβρίου, ὥρα 5, ἔξωθεν κινηματογράφου Ρέξ.
Κοντέσσα Μαρίτσα, Ἀνδαλοῦζα, Μερσεντές, Ξῖφος, Ἀσύρματος.

[ΜΑ'—1919]

Κατερχόμενος στὸ δημοψήφισμα ***Παστάκια—Θαλασσολύκου*** περιμένω ὑποστήριξιν ἀπ' ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα.
Ξῖφος «ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΩΝ»

[ΜΑ'—1920]

Ζητεῖται τηλεφωνικὸς θάλαμος ὑπὸ ***Ναυτοπροσκόπου!...***
ΘΕΣΠΕΣΙΑΝΟΣ «Εὔθυμων Νειάτων»

[ΜΑ'—1921]

Χ***ρυσόπτερε***... ἀετούς! ὀνειρεύεσαι; Τὸ χρυσό μου.
ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΡΥΛΟΣ
«Νίκης-Ἑλλάδος»

[ΜΑ'—1922]

ΑΛΗΘΙΝΟΝ ΘΡΥΛΟΝ, ***Τηλεγράφημα.*** Αἴσιον πέρας ΜΑ-1545, Στόπ. ***Ζακχαρον*** ἀσθένεια ἐπικίνδυνος. Στόπ. Συνέχεια. ***Χωλός*** Στόπ.—***Τσιμπούρι.***

[ΜΑ'—1923]

Α***ληθινὲ Θρῦλε***, γιὰ [ΜΑ-1631] θερμὰ εὐχαριστοῦμεν.
Θεσπεσιανός, Αἴστ, Δόεγκριν Ξανθὸς Ἱππότης

[ΜΑ'—1924]

ΘΕΣΠΕΣΙΑΝΕ, ποιητικά σου στιχάκια Θεσπέσια (νε), ΕΣΟ ΕΤΟΙΜΟΣ ἡ χαρὰ ἀμοιβαία. ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ
«Ἀνοιχτοκάρδων»

[ΜΑ'—1925]

ΠΡΟΣΟΧΗ, Προκηρύσσομε δίμηνον πεντάδραχμον διαγωνισμὸν φωτογραφίας παιδιοῦ ἢ τοπείου μὲ ἀφιέρωση ἢ γνωμικό. Ἐλπίζουμε ὅτι ὅλα τὰ εὐγενικὰ διαπλασόπουλα καθὼς καὶ οἱ φίλοι-φίλες μας θὰ μᾶς ὑποστηρίξουν. Στείλατε: Ρένα Ραφαήλοβιτς, Κροκιδᾶ 7, Ἀθῆναι (8)
ΑΝΔΑΛΟΥΖΑ-ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ
«ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΩΝ»

[ΜΑ'—1926]

Δ***ιαβατάρικο Πουλί***, Ἀναμφιβόλως ἡ Ρήγισσα δὲν τρώει. Γιατί ἔφυγα; Μά... εἶχα μάθημα.
Χρυσόφτερη Πεταλούδα

[ΜΑ'—1927]

Λογχοφόροι τῆς Πίνδου = «***Λογχοφόροι***», Σταυροφόρος τοῦ 41=«***Σταυροφόρος***», Ναυτόπαις τῆς Νίκης=«***Ναυτόπαις***» στὰς Ἀγγελίας.
ΕΚ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

[ΜΑ'—1928]

Ροδοβασίλισσα = Ὄνειρο· Πλᾶνο=Κρινολούλουδο=Ἡλιοπερίχυτη καὶ . . . . ὑπόλοιπα παραλείπονται (μὴ θυμώνεις!!).
Αυγαριὰ

[ΜΑ'—1929]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ-ΕΣ
Πρὶν λίγες μέρες μπῆκα καὶ ἐγὼ ἀνάμεσά σας καὶ ἀπὸ τότε θεωρῶ τὸν ἑαυτό μου ἐξαιρετικὰ εὐτυχῆ. Βγαίνοντας ἀπ' τὰ γραφεῖα τῆς Διαπλάσεως, μόλις γράφτηκα, μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ φτειάξω μὲ τὴ θέληση καὶ τὴ βοήθειά σας ἕναν σύλλογο· ἕνα σύλλογο ποὺ νὰ μὴ μοιάζῃ ὅμως μὲ τοὺς παλιούς. Τὸν σύλλογο αὐτὸν τὸν φαντάστηκα σοβαρὸν καὶ καθαρὰ Φιλολογικὸ καὶ Καλλιτεχνικό, γι' αὐτὸ καὶ τὸν ὀνόμασα «***Φιλολογικὸ καὶ Καλλιτεχνικὸ Διαπλασιακὸ Ὅμιλο***». Στὸν ὅμιλο αὐτὸν θὰ γίνωνται δεκτὰ Διαπλασόπουλα-ες πάνω ἀπ' τὰ δεκάξη τους χρόνια καὶ πρέπει νὰ ἔχουν δημιουργήσει κάτι δικό τους σχετικὸ μὲ τὴν ποίηση, τὴν φιλολογία, τὴν μουσική, τὸ θέατρο ἢ τὴν ζωγραφική. Ὁ Ὅμιλος τοῦτος σκοπὸ θἄχῃ τὴ διάδοση τῆς Διαπλάσεως καὶ τὴ δημιουργία καὶ ἀνάδειξη ἀξιολόγων συνεργατῶν αὐτῆς μέσα ἀπὸ τὰ μέλη του. Θὰ ἐκδηλώνεται δὲ μὲ διαλέξεις, ἑορτές, διαγωνισμούς, θεατρικὲς παραστάσεις, ἐκθέσεις καὶ κάθε εἴδους Φιλολογικοκαλλιτεχνικὴ κίνηση. Ἱδρυτὴς—Πρόεδρος ὁ ὑποφαινόμενος. Ἀρχαιρεσίαι ἐντὸς τοῦ Σεπτεμβρίου. Γιὰ περισσότερες πληροφορίες γράφτε: Νῖκον Σκαράκην, Μπουμπουλίνας — Ὑψηλάντου 166, Πειραιά, καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ ὁ ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ

[ΜΑ'—1930]

Χειμαροκυνηγέ, Βέρθερε, Πειραιώτισσα, Πειραιωτόπουλο, Ἐντελβάϊς, Ροδοπέταλα, Ξῖφος, Μερσεντές, ἔγινα τώρα συνάδελφός σας γι' αὐτὸ περιμένω ἀπὸ σᾶς καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα-ες τετραδιάκια τους, στέλνοντάς τους θερμοὺς χαιρετισμούς. Γράφατε Νῖκον Σκαράκην, Μπουμπουλίνας—Ὑψηλάντου 166, Πειραιᾶ. ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ

[ΜΑ'—1931]

Ροδοπέταλα, κάποτε μοῦ εἶχες ὑποσχεθεῖ νὰ μὲ ἀποκαλύψῃς μὰ δὲν μπόρεσες. Τώρα μπορεῖς; Περιμένω...
ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ

[ΜΑ'—1932]

Γελαστὲ Ἀντιπλοίαρχε, Ζάχαρη. Ἔχετε βλέπω πολλὲς συμπάθειες μέσα στὸν Διαπλασόκοσμο γιαυτὸ θὰ ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ γνωριστοῦμε προσωπικά. Θέλετε; Ἐὰν ναὶ ἀπαντήσατε μέσῳ Διαπλάσεως, ἢ στὴν ἀνωτέρω Διευθ)σιν.
ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ

[ΜΑ'—1933]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ-ΕΣ
Ἀνάμεσα σὲ μᾶς ὑπάρχουν χίλια καλλιτεχνικὰ ταλέντα κρυμμένα. Βοηθῆστε με νὰ τὰ ἀναδείξωμε μέσῳ τοῦ «Φιλολογικοῦ καὶ Καλλιτεχνικοῦ Διαπλασιακοῦ Ὁμίλου». Ἀναδεικνύοντάς τα ὑψώνεται καὶ ἡ προσφιλής μας Διάπλασις. ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ

[ΜΑ'—1934]

Ροδοβασίλισσα, Προσκοπίνα, ὄχι! Ἀλλά . . . ποιηματάκια . . . ἀφιερώσεις... ἐξοχές! (κράκ!.. κιράκ!)... καταλαβαινόμαστε βέβαια!! ***Αυγαριὰ***

[ΜΑ'—1935]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ-ΕΣ

Ἐμπρός!! Ὅλοι μαζύ γιά τήν Σταυροφορία τῆς Φιλολογίας καί τῆς Καλιτεχνίας! Ὑποστηρίξατε ὅλοι μέ τήν ψυχή σας τόν «Φ.Κ.Δ.Ο.». ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ

[ΜΑ'—1936]

Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μέ ἄγνωστά μου Διαπλασόπουλα-ες. Γράψατε ἡλικίαν, Διεύθυνσις (ΜΑ-725). Περιμένω.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ

[ΜΑ'—1937]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά, ἰδιαιτέρως μέ ***Κορφιατόπουλα-ες*** ἀλληλογραφῶ. Γράψατε [ΜΑ-731] διά

Κοσμικόν

[ΜΑ'—1938]

Χριστίνα, Βαρῶνε, Διαβατάριχο Πουλί, τί γίνεστε; Γράψτε σου νέα σας.

Κρητικοπούλα

[ΜΑ'—1939]

Προσοχή! Ἐξακολουθῶ ἀνταλλαγήν Μ. Μυστικῶν καί ἀλληλογραφῶ. Ρένα Βαγιονή, Κρέμου 125 Καλλιθέα—Ἀθῆναι.

Κρητικοπούλα

[ΜΑ'—1940]

Τήν πάρεα μας χαιρετοῦμε φιλικά.—Ἰδεῶδες, ἄστο... ἄστο τό ὕφος!!—Ἱππότη, ὦ στενοχώριες!! Τριανταφυλλένιο Τσολιαδάκι ἀπωλέσθη!—Ἅγιε,.. γραφεῖον πληροφοριῶν;; — Λυγαριά, κάτι ἤτανε!!

Προσκοπίνα—Βασίλισσα τῶν Ρόδων

[ΜΑ'—1941]

Θεάματα: Ἰδεῶδες: Ἂν ἤμουν Βασιλιᾶς! Ἱππότης: (ἀργεῖ λόγῳ δοκιμῶν!!) Ναυτοπρόσκοπος: Ἐπίκαιρα.

Βασίλισσα τῶν Ρόδων, Λυγαριά, Προσκοπίνα

[ΜΑ'—1942]

Γειά σας, Νάϊς κλπ. Μαγεμένο Δοξάρι, Ἀνωπότακτο Νωτάκι, Ἐθνικόν Ἰδεῶδες, Ἅγι, Σκυριανόπουλο κλπ. περιμένω τετραδιάκι σας. Δ)σις Κον Γεωργιάδην, Ἰατρόν. Βουκουρεστίου 28 — Α, Ἀθήνας. Ὅμηρος=Δουβίτσας 15ην.Πλοίαρχος=Μαρᾶτας. Ἐμπᾶς Διαπλασόπουλα περιμένει ὁ

Κόμης τῆς Φλάνδρας

[ΜΑ'—1943]

Μικρέ Καλλιτέχνη, Βάγνερ, Ζάχαρη, Ἐθνικέ Παλμέ, πότε θά μοῦ ἀνταποδώσετε τετραδιάκι;

Μαρία Ἀντουανέττα

[ΜΑ'—1944]

Εὐχαριστῶ ὅλα τά εὐγενικά Διαπλασόπουλα ποῦ μοῦ χάρισαν τήν εὐχάριστη συντροφιά τους τίς ἡμέρες ποῦ ἤμουνα ἄρρωστη. ***Μαρία Ἀντουανέττα***

[ΜΑ'—1945]

Ἀγιε, θερμότατα εὐχαριστῶ γιά τό ὡραῖο βραβεῖο σου.

Μαρία Ἀντουανέττα

[ΜΑ'—1946]

Στόν Πρόεδρο τῆς Ἐπιτροπῆς Ἑορταστοῦ τῶν Διαπλασιακῶν Ἐξηνταχρόνων ΣΤΕΦΑΝΟΝ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣτά μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ἀπευθύνουν θερμό καί εἰλικρινῆ χαιρετισμό. Παρ' ὅλα τά ἐμπόδια, ἡ ἀπόφαση νά γιορταστοῦν τά Ἐξηνταχρόνια δέν ἐκλονίσθη. Ἀδιάφορο ἂν πολλοί θέλησαν νά σταθοῦν ἐμπόδιο στήν ἐκτέλεσή της... ***Λευκή Καμέλια, Ροζελάντια Ἅγις, Δοὺξ Ὀμπλιγκαντώ, Σίφουνας, Νίλς.***

[ΜΑ'—1947]

Ἀνίκητε, θερμότατα συγχαρητήρια καί . . . ἀλλά.

ΜΟΡΦΕΥΣ

[ΜΑ'—1948]

Ἐροῖκα, σύμφωνοι. Ἐξ ἄλλου ἡ σιωπή εἶναι ἐνδεῖξις ἀδυναμίας καί ἀποστομώσεως στήν περίπτωση [1238]!..

Δοὺξ Ὀμπλιγκαντώ
Ἀνοιχτοκάρδων»

[ΜΑ'—1949]

Ροζελάντια—Λευκή Καμέλια—Μόνα Λίζα—Ζάχαρη—Βέρθερε—Ὀλυμπιονίκη—Ἐθνικόν Ἰδεῶδες—Ἅγι—Ἀττικὲ Οὐρανὲ—Ὅμηρε—Ἀρίων—Σίφουνα—Τσάρε—Σταυροφόρε τοῦ 41. Ἀπό σᾶς ζητῶ, ἀν περισσότερο λογοτέχνες ἤ καλλιτέχνες ποῦ ἤθελαν νά μέ ὑποστηρίξετε στήν προσπάθειά μου γιά τήν δημιουργία τοῦ «Φιλολογικοῦ καί Καλλιτεχνικοῦ Διαπλασιακοῦ Ὁμίλου».

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ

[ΜΑ'—1950]

Ο «ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ» ποῦ ἐμφανίζεται ἐντός ὀλίγου, ὑπόσχεται ΔΙΓΑ γιά νά πράξῃ ΠΟΛΛΑ.

[ΜΑ'—1951]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ-ΕΣ— ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ ἐγγραφῆτε μέλη τοῦ «Φ.Κ.Δ.Ο.». Βοηθῆστε τόν ΠΟΛΥΔΕΥΚΗ καί νά εἶστε βέβαιοι ὅτι ὁ «Ὅμιλος» αὐτός θά θαυματουργήσῃ.

[ΜΑ'—1952]

Α***ΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ***

Ὁ «Φιλολογικός καί Καλλιτεχνικός Διαπλασιακός Ὅμιλος» προκειμένου νά διοργανώσῃ προσεχῶς τό ***Φιλολογικόν Μνημόσυνον*** τοῦ ***Ν. Παπαδοπούλου,*** προκηρύσσει διαγωνισμόν πρός ***συγγραφήν Θεατρικοῦ Δράματος*** μεταξύ τῶν συνδρομητῶν τῆς Διαπλάσεως. Ἀξίες προθεσμίας 30ή Ὀκτωβρίου. Συμμέτοχή 15δραχμος. ***Τό βραβευθέν ἔργον θά παιχθῇ εἰς τό Δημοτικόν Θέατρον Πειραιῶς.***

Ὁ Πρόεδρος ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ — Ὁ Γραμματεύς ΒΕΡΘΕΡΟΣ

[ΜΑ'—1953]

Ἄρχων τῆς Νυκτός. Αἱ ΜΑ-1737 καί 876 στό αὐτό στύλ. Μήπως εἶσαι τό ἴδιον πρόσωπο μέ τό ***Μαγεμένο Βιολί;***

ΑΕΤΙΟΣ

[ΜΑ'—1954]

Καναρι..., Νησιώτης εἶσαι;... Ἀπό τάς Καναρίους;... Κελαϊδεῖς τοὐλάχιστον καλά;.. Ἔχω ἕνα κλουβί!! ...

Μαγεμένο Βιολί

[ΜΑ'—1955]

Κατεβαίνοντας ἀπό τίς σκοτεινές σπηλιές τῶν Νιμπελούνγκεν στήν ἡλιόλουστη τῆς Ἀθηνᾶς πατρίδα, στέλνουμε ἕνα ἐγκάρδιο χαιρετισμό σ' ὅλα τά Διαπλασόπουλα.

Ἔλσα—Ἄγνωστος Ἱππότης

[ΜΑ'—1956]

Γιά νά ἔχομε ἀργότερα μιά ἀνάμνηση ἀπ' τή χαρούμενη ζωή τῆς Διαπλάσεως ἀλληλογραφοῦμε καί ἀνταλλάσσομε Μ. Μυστικά μέ ὅλα τά Διαπλασόπουλα. Ἡ Δ)σις μας εἶναι: Χαρ. Πιαζεντίνον, Ἀχαρνῶν 131 διά Ε—Α Ι.

Ἔλσα—Ἄγνωστος Ἱππότης

[ΜΑ'—1957]

Θ***ησέα—Καλότυχε***

Σᾶς χάσαμε ἀπ' τήν κίνηση
δέν φαίνεσθε καθόλου,
δέν ξέρω τί συνέβηκε
χαθήκατε ὁλοσδιόλου.

Σίφος «ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΩΝ»

[ΜΑ'—1958]

Β***αρύδουποι...*** (ΜΑ'-1506) νά περιμένω ;;; ΜΟΡΦΕΥΣ

[ΜΑ'—1959]

Γ***κρί ντάφ — Τρικούβερτος,*** ὑπογράφαντες συμμαχίαν περιμένουν... οἰκονομική ἐνίσχυσιν διά νά ἀναγγείλουν τό μέγα (!!) γεγονός.

Σίφος «ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΩΝ»

[ΜΑ'—1960]

Πράσινη Ἀκτίνα, Ἀνάκις καί λοιποί εὐσεβεῖς «τί νά ποιήσω ἵνα τήν αἰώνιον ζωήν κληρονομήσω;».

Ἀληθινός Θρῦλος (Νίκης-Ἑλλάδος)

[ΜΑ'—1961]

ΣΥΔΛΟΓΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΙ

Προσλαμβάνεται ἀντιπρόσωπος ἀντί μέλους ὁ Ἀήτητος Ἱππεύς καί ὡς μέλος ὁ Αἴμων.

[ΜΑ'—1962]

Γ***κρί-ντάφ — Τρικούβερτος:*** εἴχανε κάνει συμμαχία, δέν κλείσανε ἀκόμη χρόνο ὅσπου τούς κήρυξε τόν πόλεμο τό ***Σίφος,*** καί στέλναν ἀγγελίες κι' ἀγγελίες ... ***Σίφος*** (Ἀνοιχτοκάρδων)

[ΜΑ'—1963]

Στό δημοψήφισμα εὔχομαι
ὅλοι νά μέ ψηφίσετε
κι' ὅλους τούς ὁποψήφιους
τζίφους νά τούς ἀφήσετε.

Ἐμπρός, λοιπόν ψηφίσατε στό δημοψήφισμα ***Παπάκια—Θαλασσολύκου.***

Σίφος

[ΜΑ'—1964]

Ο***νειροπόλε, Χλωμό Φεγγάρι.*** Μόνον σεῖς δέν καταλάβατε κατά πόσον εἶσθε πιό ἀνόητοι ἀπό μᾶς...

Σίφος (Ἀνοικτοκάρδων)

[ΜΑ'—1965]

Κάποιο Διαπλασόπουλο, στίς ἐκλογές κατέρχεται, ὅμως γιά Βασιλόπουλο κανεῖς δέν τόν ἀνέχεται, ὅλοι θά τόν μαντεύσετε, γιατί ἔχει καλό τό ὄφος. (Πρόκειται γιά τό ***Σίφος***).

Κοσμικός

[ΜΑ'—1966]

Κ***οκό, Λιάκο,*** γειά σας. Κοκό θά . . . περιμένω. ΜΟΡΦΕΥΣ

[ΜΑ'—1967]

Διαπλασοπαρέα, δέν θέχτηκα νά γίνω μέλος σας!! Βιασθήκατε!. ΜΟΡΦΕΥΣ

[ΜΑ'—1968]

Α***λκαῖε καί Παμφούτιε:*** Ἂν οἱ χάνοι σκαρώσουν 2-3 ἐπιτροπές ἀκόμη, ἀσφαλῶς θά σᾶς χρειασθοῦν, ὡς... γελωτοποιούς ὅμως...

Ἕκαστος ἐφ' ᾧ ἐτάχθη... ***Ἀθέατοι***

[ΜΑ'—1969]

Φ***ιλέρημε,*** μήν παρεξηγεῖς τόν Δωχό γιά τήν ἐπιθετική στάση του· ἡ ἀγάπη ποῦ ἔχει στήν . . . πρασινάδα τόν ὠθεῖ καί πρός τήν . . . ***Πράσινη.***

Ἀθέατοι

[ΜΑ'—1970]

Α***νάκις:*** Ἀκολουθῶντας τά ἴχνη τοῦ Παμφουτίου ἀσφαλῶς θά χρησιμοποιηθῆς ὅπως κι' ἐκεῖνος ἀπό τήν ***Πράσινη.***... Συμφωνεῖς Παμφοῦτιε; ;...

Ἀθέατοι

[ΜΑ'—1971]

Λ***αίμαργε,*** Λιχούδη, Πάγε: Τριανδρία τῆς κακῆς ὥρα οὐκ ἐν τῇ πολλῇ τό εὖ· γι' αὐτό:

Λαίμαργε ἄλλοῦ ἡ λαιμαργία σου.
Λιχούδη: ἄλλοῦ ἡ λιχουδιά σου.
Πάγε: ἄλλου τά προϊόντα τοῦ φαγείου σου.

Σᾶς συνιστῶμεν νά στραφῆτε πρός ἄλλους ὁρίζοντας.

Ἀθέατοι

Τύποις Βεργιάδου